

РЕШЕНИЕ

№ 313

гр. Бургас, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иво В. Добрев

при участието на секретаря Мария Н. Тошева
като разглежда докладваното от Иво В. Добрев Търговско дело №
20222100900465 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „Степ Груп“ ЕООД, ЕИК 205764324, със седалище и адрес на управление гр.Несебър, Бургаска област, к.к.“Слънчев бряг-изток“, хотел „Карлово“, ап.57, представлявано от управителя Данаил Тодоров Пенев, чрез пълномощник адв.Жанета Иванова от БАК, с която са предявени иски за осъждане на „Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716, седалище и адрес на управление в гр.Бургас, к-с „Меден Рудник“, бл.97, вх.2, ет.5, ап.ляв, представлявано от Тодор Янков Янков да заплати на ищеца сумата от 114 800 лева като получена при начална липса на основание, при условията на евентуалност като получена въз основа на неосъществено основание, при условията на евентуалност като получена по нищожен договор, при условията на евентуалност съставляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, с която сума „Таня Комерс 83“ ЕООД се е обогатило, а „Степ Груп“ ЕООД е обедняло до размера на обедняването.

Излагат се твърдения за започнали преговори между страните във връзка със сключване на договор за продажба, доставка и монтаж на климатична техника, които преговори не били финализирани, тъй като не бил договорен вида и броя на климатиците, единичната и крайната им цена, както и срока за изпълнение. Сочи се, че на 04.08.2022г. ответникът издал фактура №20311 с получател ищеца, без в същата да са отразени вида на стоките и услугите, количество, единична и крайна цена, а ищецът независимо от обстоятелството, че нямало сключен договор между страните на 08.08.2022г. превел сумата от 114 800 лева по посочената в цитираната фактура банкова сметка. След заплащането на сумата ищецът правил многократно опити да се свърже с ответника, за да бъде сключен договор между тях, но до подписване на такъв не се стигнало. Управителят на „Таня Комерс 83“ ЕООД започнал да се укрива и спрял комуникацията си с ищеца. Твърди се също така, че фактурата нямало как да послужи като основание за извършено плащане, тъй като липсвали съществени нейни реквизити, а ако се приеме че последната свидетелства за наличие на договорни отношения между страните, то се касаело за сключване на нищожен договор. При положение, че ставало дума за договор, а евентуално сключения такъв се

явявал нищожен, то се касаело за плащане при липса на основание. В условията на евентуалност се сочи, че след като страните са имали намерение да сключат договор, но до подписване на такъв не се е стигнало, то е налице хипотезата на неосъществено основание. Последната евентуално заявена претенция е формулирана като такава по чл.59 ЗЗД. Представени са писмени доказателства.

В направено от ищеца уточнение са въвежда твърдението, че между страните е сключен договор на 06.08.2022г., който обаче се явявал нищожен, поради липса на предмет и липса на съгласие, поради което и не бил породил правни последици. Дадената сума от ищеца била получена от ответника при липса на основание.

В постъпилия отговор на исквата молба се сочи, че отношенията между страните имат предистория. Заявява се, че по искане на ищеца са образувани две частни търговски дела- №№420 и 439 от 2022г. по описа на БОС, по които са наложени обезпечителни мерки. В тези молби също не се твърдяло отношенията между страните да са уредени с договор. По необходимост и за да съответства на първоначалните му изявления, ищецът продължавал да твърди, че отношенията между страните следва да се уредят на базата на института на неоснователното обогатяване.

Ответникът се позовава на сключен между страните договор за изработка, по силата на който поел задължение за доставка на 100 броя климатици за сумата от 129 800 лева. В същият документ страните се съгласили ищецът да заплати аванс по банковата сметка на ответника в размер на 114 800 лева. Касаело се за типични търговски отношения като на 03.08.2022г. изпълнителят отправил оферта към възложителя, който на следващия ден 04.08.2022г. приел същата и на тази дата изпълнителят издал фактура за сумата от 114 800 лева. Изрично се посочвало във фактурата, че сумата е дължима като аванс. Два дни по-късно- 06.08.2022г. страните сключили договор, уреждащ отношенията им, а на 08.08.2022г. ищецът заплатил сумата по фактурата. Издаването на фактурата от ответника преди сключване на договора не било необичайно в търговската практика и се явявало последица от самата оферта, направена към възложителя. Нямамо как във фактурата, предвиждаща авансово заплащане на сумата да се посочи като основание договора, тъй като към датата на издаване на същата, такъв все още не бил сключен. При това положение, според ответника, претенциите трябвало да се сведат до искане за заплащане на обезщетение за договорно неизпълнение и нямамо как да се твърдят извъндоговорни отношения. Договорът между страните бил в сила, тъй като не бил прекратен, нито бил развален.

Във връзка с твърденията за нищожност на договора за изработка се посочва, че същият поначало е неформален такъв, като доказването на белезите на облигационната връзка може да стане с всякакви доказателствени средства. Уточнява се също така, че не е необходимо фактурата да съдържа всички съществени елементи на договора, а трябва в достатъчна степен да обосновава наличие на постигната между страните договорка. Заявява се освен това, че на 02.10.2020г. между ответника и „Кларео“ ЕООД е сключен договор за изработка, съгласно който „Таня Комерс 83“ ЕООД трябвало да извърши дейности, представляващи по съществото си техническо осигуряване за функциониране на климатици, които след това ще бъдат монтирани на същото място. Ставало дума за същата сграда, след което и напълно логично се явявало ангажирането на ответника и по втория договор за монтаж и доставка на климатици. Възложител по първия договор не бил ищеца, но на практика представляващия го Данил Пенев оказал посредничество и съдействие за неговото подписване. Важно било, според ответната страна, че по процесния договор вече били монирани 30 броя климатици и още 13 броя били доставени, но работата нямамо как да продължи, тъй като ищецът прекратил достъпа на изпълнителя до сградата. Хипотезите на противоречие със закона и липса на съгласие, нито били обосновани от ищеца, нито имало възможност да се приложат в конкретния казус. Твърдението за липса на предмет се опровергавало, както от посоченото в самия договор, че изпълнителят следва да достави и

монтира 100 броя климатици, така и от действията на последния по подготовка на обекта за монтаж на такива, включително изпълненото вече по договора от негова страна.

В случай, че съдът прецени, че е налице неоснователно обогатяване на ответника е направено възражение за прихващане със сумата от 49 364 лева, представляваща общата стойност на доставените от ответника в полза на ищеца 43 броя климатици.

С нарочна молба от 13.03.2023г. ищецът е конкретизирал заявените от него претенции и начина на тяхното съединяване. Излага включително фактически твърдения, че договорът за изработка следва да се счита за развален с изтичане на седмичен срок от връчване на покана от 22.02.2023г. на ответника или съответно с връчването на настоящата молба на насрещната страна.

Уточнява се, че главният предявен иск е такъв с правно основание чл.55 ал.1 предл.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 114 800 лева от ответника, като получена при начална липса на основание при съобразяване нищожността на сключения между страните договор за изработка.

В условията на евентуалност е заявен иск с правно основание чл.55 ал.1 предл.3 ЗЗД за връщане на горната сума на отпаднало основание- развален договор за изработка, поради виновно неизпълнение на ответника.

Третата евентуално предявена претенция е за осъждане на ответника да заплати сумата от 114 800 лева, с която сума последният се е обогатил, а дружеството-ищец от своя страна обедняло на основание чл.59 ал.1 ЗЗД.

На основание чл.86 ал.1 ЗЗД се търси и законната лихва от деня на предявяване на настоящите искове до окончателното изплащане на сумата.

На 13.03.2023г. е постъпило и становище на ищеца, в което се взема отношение по изложените в отговора твърдения и направени доказателствени искания. Поддържа се позицията за нищожност на договора от 06.08.2022г., поради невъзможен предмет, а по повод на процесната фактура се заявява, че обичаите в търговската практика са такава да бъде издадена едва след сключване на договор между страните. Неверни били твърденията на ответника, че ищецът е в забава и е прекратил достъпа до сградата, като такова поведение, според ищеца, би било противно на всякаква логика, при положение, че си заплатил почти изцяло цената по договора. Точно във връзка с тези твърдения на ответника му била отправена поканата, връчена на 22.02.2023г. чрез ЧСИ Янко Бъчваров, но изпълнение така и не последвало. Оспорва се и заявеното от ответника, че е доставил общо 30 климатика, като в тази връзка се излага, че прихващане би могло да се извърши със стойността на 29 от тях.

В депозирания допълнителен отговор на допълнителната искова молба ответникът отново се противопоставя на твърденията за нищожност на процесния договор, поради невъзможен предмет, като застъпва позиция, че индивидуализацията на климатиците не е била необходима доколкото от факта на подписване на договора се извежда постигнатото между тях съгласие по основните параметри на договора. Престацията била напълно определяема, още повече, че 30 климатика вече били монтирани и ищецът не възразил срещу вида им. В изпратената чрез ЧСИ покана самият ищец индивидуализирал климатиците, което означавало, че вещите са в достатъчна степен индивидуализирани. Фактът на подписване на договор опровергавал твърдението за липса на съгласие на страните, а твърдения за конкретно нарушение на законови разпоредби, което да мотивира позицията за противоречие на договора със закона не били изложени. Поддържа се становището, че сделката не е развалена, предвид недостатъчния седмичен срок за изпълнение, даден от ищеца. В допълнителната искова молба /становище/ също не се посочвал срок за изпълнение с изтичането, на който връзката да се счита развалена. Относно възраженията на ищеца, че договорът съдържал елементите на такъв за изработка и

продажба се излага, че в случая акцент следва да се постави върху монтажа на климатиците, при съобразяване на обстоятелство, че офертата от изпълнителя не съдържа отделна от възнаграждението за монтажа им, цена на вещите. Налице била хипотезата на чл.259 ЗЗД. Уточнява се във връзка с възражението за прихващане, че същото следва да се счита за направено за сумата от 38 940 лева. В случай, че съдът счете договорът за развален и предвид на обстоятелството, че са монтирани 30 броя климатици, то ответникът трябвало да върне не цялата получена сума, а само тази съответна на немонтираното количество климатици, имайки предвид стойността на всеки от 1298 лева.

При съобразяване на изложеното следва да се счита, че настоящият състав е сезиран със следните обективно съединени претенции:

-иск правно основание чл.55 ал.1 предл.1 ЗЗД за заплащане на сумата от 114 800 лева от ответника, като получена при начална липса на основание при съобразяване нищожността на сключения между страните договор за изработка, поради невъзможен предмет, липса на съгласие и противоречие със закона.

-В условията на евентуалност е заявен иск с правно основание чл.55 ал.1 предл.3 ЗЗД за връщане на горната сума на отпаднало основание- развален договор за изработка, поради виновно неизпълнение на ответника.

-В случай, че предходните искиве бъдат отхвърлени е предявена в условията на евентуалност претенция за осъждане на ответника да заплати сумата от 114 800 лева, с която сума последният се е обогатил, а дружеството-ищец от своя страна обедняло на основание чл.59 ал.1 ЗЗД.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

На 06.08.2022г. между страните е сключен договор по силата, на който ответникът поел задължение в срок от тридесет работни дни да достави на ищеца и монтира 100 броя климатични системи, а възложителят от своя страна се ангажирал да заплати тяхната цена от 129 800 лева, от която авансово да преведе сумата от 114 800 лева. Единичната и обща стойност на услугата контрагентите съгласували предварително след отправяне и приемане на оферта №0001-0094/03.08.2023г., изготвена от „Таня Комерс 83“ ЕООД. На 04.08.2022г. изпълнителят по договора издал фактура за посочената по-горе сума, която възложителят заплатил на 08.08.2022г. по банков път. Ответникът доставил общо 29 броя климатици на обекта на ищеца в с.Равда, а ангажиментът му за осигуряване на останалото договорено количество останал неизпълнен.

На 22.02.2023г. на „Таня Комерс 83“ ЕООД е връчена покана, в която е даден седемдневен срок за доставка на договорената климатична техника, а именно инверторни климатици марка „Toshiba Yukai“, но изпълнение така и не последвало.

Страните не спорят, че сумата от 114 800 лева е заплатена от ищеца на ответника по банков път, както и че последният е доставил общо 29 климатични системи на обекта на „Степ Груп“ ЕООД в с.Равда. Противоречиви са позициите им относно валидността на представения по делото писмен договор за доставка и възникването на облигационни обвързаности между тях. Според ищеца договорна връзка въобще не е създадена или ако е съществувала, следва да се счита за прекратена при съобразяване направеното изявление за развалянето и, което е достигнало до изпълнителя. Според ответника страните продължават да са в договорна зависимост и към момента, поради което и отношенията им биха могли да

се разглеждат като спор за договорно неизпълнение, вместо да се претендира обезщетяване и връщане на дадено без основание.

В показанията си свидетелят Ф. сочи, че в изпълнение на процесния договор на обекта на ищеца в края на септември или началото на октомври 2022г. са доставени от ответника 29 климатика, от които 18 броя са монтирани, а останалите 11 не са монтирани. Посочва, че след доставката им климатиците са складирани в сградата на ищеца в с.Равда, откъдето работниците на „Таня Комерс 83“ ЕООД ги взимали за монтаж. Ангажиментът за доставка и монтаж на общо 100 броя така и не бил изпълнен, нито съставен протокол за приемането им от възложителя. Свидателят М. разказва, че по договора с ответника са доставени общо 29 климатици в края на септември и началото на месец октомври 2022г. Само 18 от тях били монтирани, а останалите още се намирали в кашоните. Не си спомня представители на ответното дружество да са посещавали обекта с намерение да довършат работата си. Д. К. съобщава, че е участвал в дейностите по доставка и монтаж на климатиците, като дружеството, в което работил извършило предварителна работа по подготовка на апартаментите за монтиране на климатичните тела. Заявява, че са поставени 30 климатика, а останалите не са монтирани, тъй като работниците на ответника не били допуснати на обекта от управителя на ищеца. При отговор на поставени от страните въпроси уточнява, че не всичките 30 климатици са монтирани- работата по около 10 от тях не била приключила, но дотам се стигнало, тъй като не им предоставили достъп.

Съдът кредитира изцяло показанията на първите двама свидетели като обективни и достоверни, като счита че са отговорили добросъвестно и без пристрастия на поставените им въпроси. Настоящият състав не цени изявленията на свидетеля Котаков в частта им, в която се сочи че не е допуснат на обекта на ищеца. На първо място същите се опровергават от приобщените по делото писмени и гласни доказателства и направените от представляващия ищеца и свидетеля Ф. по време на проведената очна ставка изявления. Освен това несъмнено следва да се сподели тезата, че извън всякаква икономическа логика е твърдението ищецът да е препятствал изпълнението по договора, недопускайки работниците на ответника, при съобразяване на обстоятелството, че последният е заплатил значителна сума 114 800 лева, именно за да ползва и получи предлаганата от ответника услуга, както и последващите негови действия, включително изпращане на покана до ответника, от текста на която става ясно, че възложителят все още има интерес от изпълнението на договора.

Съгласно чл. 55 ал. 1 предл. първо ЗЗД ищецът, претендиращ връщане на нещо, което е дал на ответника без основание, носи тежестта да докаже даването на средствата, а ответникът носи тежестта да установи основанието за получаването и задържането им, ако се брани срещу материално правната легитимация на ищеца с такова твърдение. Този фактически състав на чл.55 ал.1 ЗЗД изисква предаване и получаване на имуществени блага, като липсва основание за преминаване на такива от имуществото на едно лице в имуществото на друго. В настоящия казус е заявено твърдение, че предаването е станало без наличието на някакво правоотношение между страните, предвид нищожността на процесния договор.

Съществуването на договорна връзка е установено по несъмнен начин в хода на съдебното дирене, като създадената такава между страните се потвърждава не само от приетите по делото и неоспорени писмени доказателства- договор от 06.08.2022г., оферта от №0001-0094/03.08.2023г., но и от фактическите действия на възложителя и изпълнителя по издаване на фактура и заплащане на аванса, посочен в цитирания по-горе документ. За възникването на подобна обвързаност, при съобразяване качеството търговци на страните, поначало не е необходима писмена форма, като в случая е без значение и вида на договора, съответно дали носи характеристиките на продажба или изработка или представлява смесен фактически състав. Страните са постигнали съгласие относно съществените елементи и съдържанието на сделката, които в случая са вещите, предмет на доставка и уговорената цена. В тази връзка няма как да бъде споделено твърдението, че се касае за нищожност на договора, поради което и той не е породил целите от страните последици. Конкретни факти, свидетелстващи за наличието на противоречие със закона не са наведени от ищеца, като такова не се открива и при внимателен прочит на клаузите на спорния документ. Порокът противоречие на закона е налице, когато основаниято му противоречи на закона и когато неговият предмет е забранен от закона, сделката противоречи на закона и когато нейният резултат и правни последици противоречат на закона. Не такъв е настоящият случай. Не се констатира и нарушаване на императивни разпоредби на закона във връзка с конкретни договорни клаузи. Фактурата има доказателствено значение за сключване на сделката, но не е задължителен елемент за нейното съществуване. Изпълнението или не на изискванията на ЗСч и наличието на съответните реквизити на фактурата, не се отразява на валидността на сделката между страните, като сключването и може да бъде установено с всички доказателствени средства.

Не се установява и твърдяната от ищеца липсата на съгласие по смисъла на чл. 26 ал.2 пр.2 ЗЗД. Това е тежък порок на правната сделка, който е налице, когато волеизявлението е направено при т. нар. „съзнавана липса на съгласие“, например- изтръгнато е с насилие, направено е без намерение за обвързване- на шега. Касае се за направено волеизявление, но то е само формално като всъщност липсва съгласие на едната страна. В конкретния случай несъмнено се е стигнало до съвпадане на насрещните волеизявления, довело до възникване на договорната връзка, а всяка от страните е желала постигане именно на уговорения резултат- доставка и монтаж на климатични системи срещу заплащане цената на тази услуга.

Недоказано е останало и въведеното от ищеца основание за нищожност на сделката- невъзможен предмет. Предметът на сделката се свързва с обекта на правоотношението, към което е насочено поведението на страните по сделката. Предмет на сделката са вещи, действия, бездействия, нематериални правни и имуществени блага. За да е валидна сделката, страните трябва да са постигнали съгласие по нейния предмет. Ако към момента на постигане на съгласието, предметът е фактически или правно невъзможен, сделката е нищожна поради невъзможен предмет. Фактическата невъзможност на предмета означава, че той не съществува в реалната действителност при сключване на сделката и не може да възникне

според природните закони и с оглед нивото на развитие на науката, техниката и технологиите към момента на сделката, както и ако предметът е индивидуално определена вещ и тя е погинула преди постигане на съгласието. Правната невъзможност на предмета означава, че за неговото възникване или за разпореждането с него съществува непреодолима правна пречка. Правната пречка може да се изразява в нормативно уредени забрани за извършване на сделката или ограничения за обособяването на обекта. При възникнал спор за валидност на договора поради невъзможен предмет в тежест на страната, която претендира нищожността, е да докаже осъществяването на опорочаващия факт. В конкретния случай страните са уговорили доставката като съвкупност от вещи, които не са изрично индивидуализирани в договора, но няма пречка тази индивидуализация на климатичните системи да бъде направена в момента на тяхното предаване. Точно това се е случило в настоящия казус. Предметът на сделката в случая е известен, обхванат от волята на страните и определен- климатични системи. Възложителят е бил съвсем наясно с вида и марката на същите, поради което и ги е цитирал не само в поканата за изпълнение, отправена до ответника от 22.02.2023г., но и в депозираната допълнителна искова молба от 13.03.2023г.-„инверторни климатици „Toshiba Yukai B10“.

От казаното следва, че ищецът не е провел необходимото успешно доказване за установяване наличието на въведените пороци на процесната сделка и доколкото не е установена начална липса на основание за сключването и, първата предявена от него претенция следва да се отхвърли.

В хипотезата на чл.55 ал.1 предл.3 ЗЗД престацията се извършва с оглед на валидно основание, което впоследствие е отпаднало. В тежест на ищеца е да установи, че е престира с оглед осъществяване на съществуващо правоотношение между страните, оправдаващо предприетото от него разместване на имуществени блага, което правоотношение впоследствие е прекратено или развалено.

Вече беше казано, че следва да се счита за установена обвързаността на страните по валидно облигационно правоотношение, основано на сключения на 06.08.2022г. договор за доставка, както и че ищецът е платил на ответника договореното авансово възнаграждение в размер на 114 800 лева. Ответната страна не навежда твърдения за надлежно изпълнение на договорните си задължения, което обстоятелство се потвърждава по категоричен начин и от приобщените писмени и гласни доказателства. Ответникът е започнал изпълнение на задължението си, но не е доставил и монтирал климатичните системи в посоченото в договора количество и уговорения от страните срок.

Неизпълнението несъмнено се дължи на причини, за които длъжникът отговаря, като тази презумпция не е оборена в настоящия случай. В тази връзка няма как да бъде прието за доказано твърдението, че работници на ответника не са допуснати на обекта от управителя на ищеца. Такава информация се съдържа единствено и само в показанията на свидетеля Котаков. Последните обаче се опровергават както от изявленията на представляващия ищеца, така и от заявеното от свидетелите Ф. и М., включително от казаното от свидетеля Ф. по време на проведената в съдебно заседание очна ставка. Забава на длъжника следователно е налице, която забава безспорно се дължи на собственото му виновно поведение. Посоченото неизпълнение, което продължава и след изтичане на срока, даден с поканата, изпратена до длъжника е обусловило потестативното право на възложителя да развали договора. Изявлението за разваляне е обективизирано в нарочна покана, връчена на ответника. Поначало ако изявлението на кредитора за разваляне не съдържа срок или срокът е недостатъчен, ефектът на развалянето следва да се приеме за настъпил, ако длъжникът не

изпълни до изтичането на обективно подходящия, с оглед на обстоятелствата срок. В случая- такова не последвало в продължение на повече от девет месеца до депозиране на исковата молба, а и към настоящия момент.

Съгласно константната практика на ВКС / решение № 37/22.03.2011 г. по гр. д. № № 920/2009 г., ГК, решение № 81/03.06.2015 г. по т.д. № 1591/2014 г., ТК, решение № 706/30.12.2010 г. по гр. д. № 1769/2009 г., ГК и др./ предявяването на исковата молба за връщане на даденото по договора съдържа в себе си имплицитно предупреждение по смисъла на чл. 87 ал. 1 ЗЗД и волеизявление за разваляне на договора, независимо, че не е определен срок за изпълнение или посоченият срок е недостатъчен. Договорът се счита развален с исковата молба, ако длъжникът не изпълни в хода на производството по делото до изтичането на обективно подходящия с оглед на обстоятелствата срок, като в тази хипотеза не е нужно кредиторът да доказва наличието на някоя от предпоставките по чл. 87 ал. 2 ЗЗД. След като изявлението за разваляне, обективизирано в получената покана, съответно в допълнителната искова молба е достигнало до изпълнителя, сключеният договор е развален и последният дължи връщане на полученото по него. Ответникът не ангажира доказателства за наличието на валидно правно основание за задържане на сумата, платена от ищеца, което обуславя извод за неоснователното му обогатяване със същата.

По изложените съображения, съдът намира предявения иск с правно основание чл.55, ал.1, предл. трето от ЗЗД за основателен, поради което ответникът следва да върне сумата от 114 800 лева, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска- 21.12.2022г.

При уважаване на този предявен иск безпредметно е разглеждането на третата, заявена в условията на евентуалност претенция. Основателността на искането налага разглеждане на релевираното от ответника възражение за прихващане, което следва да бъде частично уважено.

Последица от развалянето е връщане на даденото от страните. В хипотезата на чл.57 ал.2 ЗЗД следва да се приеме, че вещите са изразходвани след монтирането им в апартаментите на ищеца, доколкото е ясно, че по този начин са присъединени към главната вещ, а демонтажа им би довел до повреди по същата или най-малкото е свързан с допълнителни разходи за собственика. Установено е в настоящия процес, че само осемнадесет от климатиците са монтирани на обекта на ищеца. Останалите единадесет са доставени и складирали в помещение, находящо се в комплекса на ищеца. При това положение не съществуват пречки за връщането им. Съдът обаче не е сезиран с такова искане, поради което и възражението за прихващане се явява основателно само за сумата от 23 364 лева, представляваща стойността на 18 броя монтирани климатици.

По изложените съображения съдът намира, че са налице основания за ангажиране отговорността на ответника за заплащане на сумата от 91 436 лева, дължима от него като получена на отпаднало основание, а за разликата над уважения до пълния предявен размер от 114 800 лева претенцията следва да се отхвърли като погасена чрез прихващане.

С оглед изхода на делото в полза на ищеца трябва да бъдат присъдени направените от него разноски съобразно уважената част от претенцията в размер на 6843.36 лева. Във връзка с искането за присъждане на направените по двете частни граждански дела, за обезпечаване бъдещите икове на ищеца, разноски трябва да се отбележи следното: На първо място първото от двете частни дела- 420/22г. по описа на БОС не се е развило в исково такова, поради което и е ясно, че направените разноски са за сметка на извършилата ги страна. От ангажираните писмени доказателства категорично не става ясно дали уговореното възнаграждение за процесуалния представител на ищеца касае заявяването общо на двете бъдещи претенции или е свързано с искане на обезпечение по едно от тях. При това положение съдът приема, че направените от ищеца разходи във връзка с ч.гр.дело №439/2022г. по описа на на БОС, по което искането е уважено и обезпечителната мярка допусната, възлизат на 1040 лева, от които- 1000 лева- адвокатски хонорар и 40 лева

държавна такса, която сума трябва да се възложи в тежест на ответната страна.

Ищецът следва да заплати на ответника направените от него разноски, съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на 1343.22 лева. Искането за заплащане на направените от ответника разноски в обезпечителните производства следва да се отхвърли по посочените по-горе съображения./първото дело не се е развило в исково, а по второто частно дело искането за обезпечение срещу ответника е допуснато/.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Степ Груп“ ЕООД, ЕИК 205764324, със седалище и адрес на управление гр.Несебър, Бургаска област, к.к.“Слънчев бряг-изток“, хотел „Карлово“, ап.57, представлявано от управителя Данаил Тодоров Пенев, чрез пълномощник адв.Жанета Иванова от БАК срещу „Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716, седалище и адрес на управление в гр.Бургас, к-с „Меден Рудник“, бл.97, вх.2, ет.5, апляв, представлявано от Тодор Янков Янков иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 114 800/сто и четиринадесет хиляди и осемстотин/ лева, подлежаща на връщане като получена без основание, при съобразяване нищожността на сключения между страните договор от 06.08.2022г. за доставка и монтаж на климатици, поради невъзможен предмет, липса на съгласие и противоречие със закона, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исквата молба- 21.12.2022г. до окончателното изплащане на сумата

ОСЪЖДА „Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716, седалище и адрес на управление в гр.Бургас, к-с „Меден Рудник“, бл.97, вх.2, ет.5, апляв, представлявано от Тодор Янков Янков да заплати на „Степ Груп“ ЕООД, ЕИК 205764324, със седалище и адрес на управление гр.Несебър, Бургаска област, к.к.“Слънчев бряг-изток“, хотел „Карлово“, ап.57, представлявано от управителя Данаил Тодоров Пенев, чрез пълномощник адв.Жанета Иванова от БАК сумата от 91 436/ деветдесет и една хиляди четиристотин тридесет и шест/ лева, подлежаща на връщане като получена на отпаднало основание- развален договор от 06.08.2022г. за доставка и монтаж на климатици, поради виновно неизпълнение на ответника, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исквата молба- 21.12.2022г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата над уважения, до пълния предявен размер от 114 800/сто и четиринадесет хиляди и осемстотин/ лева отхвърля иска, като погасен чрез прихващане с насрещно вземане на Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716 в размер на 23 364/двадесет и три хиляди триста шестдесет и четири/ лева, представляваща стойността на доставените и монтирани 18/осемнадесет/ броя климатици от изпълнителя по договора.

ОСЪЖДА „Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716, седалище и адрес на управление в гр.Бургас, к-с „Меден Рудник“, бл.97, вх.2, ет.5, апляв, представлявано от Тодор Янков Янков да заплати на „Степ Груп“ ЕООД, ЕИК 205764324, със седалище и адрес на управление гр.Несебър, Бургаска област, к.к.“Слънчев бряг-изток“, хотел „Карлово“, ап.57, представлявано от управителя Данаил Тодоров Пенев направените по делото разноски съобразно уважената част от претенцията в размер на 6843.36 лева /шест хиляди осемстотин четиридесет и три лева и тридесет и шест стотинки/ лева, както и направените разноски по ч.гр.д. №439/2022г. по описа на на БОС в размер на 1040 /хиляда и четиридесет/ лева.

ОСЪЖДА „Степ Груп“ ЕООД, ЕИК 205764324, със седалище и адрес на управление

гр.Несебър, Бургаска област, к.к.“Слънчев бряг-изток“, хотел „Карлово“, ап.57, представлявано от управителя Данаил Тодоров Пенев да заплати на „Таня Комерс 83“ ЕООД, ЕИК 201900716, седалище и адрес на управление в гр.Бургас, к-с „Меден Рудник“, бл.97, вх.2, ет.5, ап.ляв, представлявано от Тодор Янков Янков направените по делото разноси, съразмерно на отхвърлената част от иска в размер на 1343.22/хиляда триста четиридесет и три лева и двадесет и две стотинки/ лева

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Бургаския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____